EVANGELIJA

PAGAL

MORKAUS.

EVANGELIJA

PAGAL

MORKAUS.

Britaniškoji ir užsieninė Biblijų draugija

Berlyne

1907.

Otto v. Mauderodės spaustuvė, Tilžėje.

ŠVENTO MORKAUS EVANGELIJA.

1. PERSKYRIMAS.

Pradžia Evangelijos Jezaus Kristaus, Dievo Sunaus.

2. Kaip parašyta yra pas pranašus: štai aš siunčiu pirm tavęs savo angėlą, kurs taisys kelią prieš tave!

3. Šaukiančio balsas tyre: taisykite Viešpaties kelią, tiesius darykite jo takus.

4. Jonas Krikštytojas buvo tyre, skelbiąs pakutos krikštą nuodėmių atleidimui.

5. Ir ėjo int jį visa žydų žemė ir visi Jeruzolimiečiai, ir buvo jo krikštyjami Jordano upėje, jiems nuodėmes išpažįstant.

6. Ir Jonas vilkėjo verbliudo plaukus, ir odinis diržas buvo aplink jo strėnas, ir valgė žogus ir laukinį medų.

7. Ir skelbė kalbėdamas: eina paskui mane stipresnis už mane, kuriam n'esu vertas parpuolęs atrišti jo autuvų dirželius.

8. Aš krikštyjau jus vandeniu, jis gi krikštys jus šventa Dvasia.

9. Ir nusidavė: anose dienose atėjo Jezus iš Nazarėto Galilėjos ir buvo Jono apkrikštytas Jordane.

10. Ir tuojaus išžengiant iš vandens, išvydo prasiskiriantį dangų ir nusileidžiančią ant jo dvasią kaip karvelį.

11. Ir pasigirdo iš dangaus balsas: tu esi mano numylėtasis sunus, tave pamėgau.

12. Ir tuojaus Dvasia varo jį int tyrą;

13. Ir išbuvo tyre keturiasdešimtis dienų ir keturiasdešimtis nakčių, gundinamas šėtono; ir buvo su žvėrimis; ir angėlai tarnavo jam.

14. Ir potam, kada Jonas buvo išduotas, atėjo Jezus int Galilėją, skelbdamas Dievo Evangeliją,

15. Ir tarė: išsipildė laikas ir prisiartino Dievo karalystė. Pakutavokite ir tikėkite Evangelijai!

16. Ir eidamas pagal Galilėjos jurą, išvydo Simoną ir Andriejų, Simono brolį,

bemetančius tinklus juron; nes jie buvo žvėjai.

17. Ir tarė jiems Jezus: eikite paskui mane, o padarysiu, jog tapsite žmonių žvėjais.

18. Ir tuojaus, palikę tinklus, sekė jį.

19. Ir paėjęs truputį, išvydo Jokubą, Zebedėjaus sunų ir jo brolį Joną, ir juos, taisančius tinklus laive; ir tuojaus pašaukė juos.

20. Ir palikę savo tėvą Zebedėjų laive su samdininkais, nuėjo paskui jį.

21. Ir jie įeina Kapernauman, ir tuojaus subatoje įėjęs sinagogon, mokino.

22. Ir jie stebėjosi iš jo pamokslo, nes mokino kaip galybę turįs, o ne kaip mokytieji Rašte.

23. Ir tuojaus atsirado jų sinagogoje žmogus su pikta dvasia;

24. Ir jis surėkė ir tarė: ko nori nuo musų, Jezau Nazarėne? Atėjai mus sunaikinti? Žinau, jog esi, Dievo šventasis.

25. Ir Jezus sudraudė jį: nutilk ir išeik iš jo!

26. Ir pikta dvasia išėjo iš jo, tąsydama ir rėkdama didžiu balsu.

27. Ir visi nusistebėjo, taip kad ginčyjo tarp savęs, kalbėdami: kas tai yra? naujas mokslas? savo galybe prisako ir piktoms dvasioms ir jos klauso jo!

28. Ir tuojaus pasklydo garsas apie jį visur po visą Galilėjos apygardą.

29. Ir tuojaus išėjęs iš sinagogos, su Jokubu ir Jonu nuėjo int Simono ir Andriejaus namus.

30. O Simono uošvė gulėjo, sirgdama karščiu, ir tuojaus praneša jam apie ją.

31. Ir priėjęs, pakėlė ją, paėmęs už rankos: ir karštis pametė ją ir ji tarnavo jiems.

32. Vakarą, saulei nusėdus, nešė pas jį visus negalinčius ir piktos dvasios apsėstuosius.

33. Ir visas miestas buvo susirinkęs pas duris.

34. Ir išgydė daugelį įvairiomis ligomis sergančių, ir išvarė daug piktų dvasių, ir užgynė piktoms dvasioms kalbėti, jog pažino jį.

35. Ir labai anksti rytą, patamsyj', atsikėlęs, išėjo ir nuėjo int tuščią vietą ir meldėsi tenai.

36. Ir pasekė jį Simonas ir tie, kurie su juo buvo.

37. Ir atradę jį, sako jam: visi tavęs jieško.

38. Ir tarė jiems: eikime

int artimuosius sodžius-
miestus, idant ir tenai
skelbčiau, nes tam išėjau.
39. Ir ėjo apsakydamas jų
sinagogose po visą Galiiėją
ir išvarydamas piktas dva-
sias.
40. Ir ateina pas jį raup-
suotas, prašydamas jo ir
klupėdamas, sako jam: jei
nori, gali mane apvalyti.
41. Ir jis pasigailėjęs ir iš-
tiesęs savo ranką, dasili-
tėjo ir tarė jam: noriu, buk
apvalytas.
42. Ir tuojaus raupsas at-
stojo nuo jo ir buvo ap-
valytas.
43. Ir uždraudęs jam, tuo-
jaus paleidė jį,
44. Ir tarė jam: žiurėk,
kad niekam nieko nesaky-
tumei, bet eik, pasirodyk
kunigui ir aukauk už tavo
apvalymą, ką prisakė Mai-
žiešius jų paliudyjimui.
45. Bet jis išėjęs, pradėjo
daug apsakynėti ir platinti
tą atsitikimą, taip kad jis
viešai negalėjo įeiti mie-
stan, bet laikėsi nuošaliai
tuščiose vietose; ir ėjo pas
jį iš visur.

2. PERSKYRIMAS.

Ir kada vėl sugrįžo int
Kapernaumą, po kelių die-
nų pasklydo garsas, jog yra
namie.
2. Ir susirinko daug žmo-
nių, taip kad nebuvo vietos
nei pas duris; ir jis sakė
jiems žodį.
3. Ir ateina pas jį su stabo
liga ištiktu, nešdami ketu-
riesa.
4. Ir negalėdami dėl mi-
nios prinešti prie jo, pra-
plėšė stogą, kur jis buvo,
ir, atidengę, nuleidė lovą,
kur gulėjo stabu ištiktasis.
5. Ir regėdamas jų tikė-
jimą, Jezus tarė stabu iš-
tiktamjam: sunau, atsilei-
džia tavo nuodėmės.
6. Θ sėdėjo tenai kaikurie
iš mokytų Rašte, mąsty-
dami savo širdyse:
7. Ką tas taip kalba? Pikt-
žodžiauja. Kas gali atleisti
nuodėmes apart vieno Die-
vo?
8. Ir tuojaus pažinęs Je-
zus savo dvasioje, jog sa-
vyje taip mąsto, tarė jiems:
kodėl tai mąstote savo šir-
dyse?
9. Kas yra lengviaus? pa-
sakyti stabu ištiktamjam:
atsileidžia tavo nuodėmės
arba tarti: kelkis, imk savo
lovą ir vaikščiok?
10. Bet idant žinotumėte-
jog žmogaus Sunus turi ga-
lybę ant žemės atleisti nuo,

dėmes — tarė stabu ištik-
tamjam:
11. Sakau tau: kelkis, imk
savo lovą ir eik int savo
namus!
12. Ir atsikėlė ir tuojaus
paėmęs lovą, išėjo, visiems
matant, taip kad visi ste-
bėjosi ir garbino Dievą,
kalbėdami: męs to niekuo-
met neregėjome.
13. Ir vėl ėjo pagal jurą;
ir visa minia ėjo int jį, ir
jis mokino juos.
14. Ir praeidamas, pamatė
Lėvį Alpėjaus sunų, sėdintį
pas muitinyčią, ir tarė jam:
sekk mane! Ir atsistojęs,
sekė jį.
15. Ir atsitiko, jog jis sė-
dėjo jo namuose, ir daug
muitininkų ir nuodėmninkų
sėdėjo drauge su Jezumi ir
jo mokiniais, nes jų buvo
daug ir jie visados sekė jį.
16. Ir mokytieji Rašte iš pari-
zėjų, matydami, jog valgo su
nuodėmninkais ir muitinin-
kais, kalbėjo jo mokiniams:
jis valgo ir geria su muiti-
ninkais ir nuodėmninkais?
17. Ir užgirdęs tai, Jezus ta-
rė jiems: Sveikieji nereika-
lauja gydytojo, bet sergan-
tieji; neatėjau kviesti tei-
siuosius, bet nuodėmninkus.
18. Ir Jono mokiniai ir
parizėjai pasninkaudavo. Ir
ateina ir sako jam: kodėl
Jono mokiniai ir parizėjų
mokiniai pasninkauja, tavo
gi mokiniai nepasninkauja?
19. Ir tarė jiems Jezus:
Nejaugi gali pasninkauti
vestuvninkai, kol su jais
yra jaunikis? Kol turi su
savimi jaunikį negali pas-
ninkauti.
20. Bet ateis dienos, kada
jaunikis bus atimtas nuo jų,
ir tuomet pasninkaus anoje
dienoje.
21. Niekas nesiuva nevel-
tos (naujos) gelumbės lopi-
nio prie palaikio rubo; ki-
taip, atplyšta nuo jo lopinis,
naujas nuo seno ir pasidaro
blogesnis praplyšimas.
22. Ir niekas nepilia jauno
vyno senuosna induosna;
kitaip sudraskys vynas in-
dus, ir niekais nueis vynas
ir indai, bet jauną vyną
(pilia) naujosna induosna.
23. Ir atsitiko, jog suba-
toje ėjo per javų laukus, ir
jo mokiniai pradėjo, eidami,
raškyti varpas.
24. Ir parizėjai kalbėjo
jam: štai, kodėl jie daro
subatoje, kas nepridera?
25. Ir tarė jiems: niekuo-
met neskaitėte, ką padarė
Dovidas, kada prireikė, ir
išalko jis pats ir kurie su
juo buvo?

26. Kaip jis, įėjęs Dievo
namuosna, Abjatarui vy-
riausiuoju kunigu esant,
valgė padėtines duonas,
kurių neprivalo valgyti, kaip
tiktai kunigams; ir davė
tiems, kurie su juo buvo.
27. Ir sakė jiems: subata
yra padarita dėl žmogaus,
o ne žmogus dėl subatos:
28. Ir taip žmogaus sunus
yra ir subatos Viešpats.

3. PERSKYRIMAS.

Ir vėl įėjo sinagogon; ir
tenai buvo žmogus su pa-
džiuvusia ranka.
2. Ir tykojo, ar jis suba-
toje gydys jį, idant ap-
skųstų jį.
3. Ir taria žmogui su sau-
saja ranka: eik viduoslin!
4. Ir sako jiems: ar pride-
ra subatoje gerai daryti, ar
piktai? gyvastį išgelbėti ar
pražudyti? Bet jie tylėjo.
5. Ir ruščiai pažvelgęs int
juos, nuliudęs dėl jų šir-
dies užkietinimo, tarė žmo-
gui: ištiesk savo ranką, ir
ištiesė; ir jo ranka tapo iš-
gydyta.
6. Ir tuojaus parizėjai išėjo
ir su Erodo šalininkais tarėsi
prieš jį, idant jį nužudytų.
7. Ir Jezus su savo moki-
niais pasišalino pas jurą;
ir didė minia pasekė iš Ga-
lilėjos ir Judėjos,
8. Ir iš Jeruzolimo, ir iš
Idumėjos, ir iš anos Jor-
dano pusės, ir iš Tyro ir
Sidono apygardos — didė
daugybe, užgirdus, kiek jis
darė, atėjo pas jį.
9. Ir tarė savo mokiniams,
idant jam butų pritaisyta
laivelė dėlei minios, kad jo
nespaustų.
10. Nes jis daug išgydė,
taip kad spaudėsi prie jo
kurie tik turėjo sopulius,
idant dasilitėtų jo.
11. Ir piktosios dvasios,
kaip tik pamatydavo jį, par-
puldavo prieš jį ir šaukda-
vo, kalbėdamos: Tu esi
Dievo Sunus!
12. Ir labai jas draudė, kad
jo neapreikštų.
13. Ir užžengęs ant kalno,
pašaukė pas save, kuriuos
pats norėjo, ir tie atėjo
pas jį.
14. Ir įstatė dvyliką, ku-
riuos ir pavadino apašta-
lais, idant su juo butų ir
idant juos išsiųstų skelbti
(Evangelija)
15. Ir turėti galybę ligas
gydyti ir išvarinėti (pikta-
sias) dvasias.
16. Ir įstatė dvyliką; ir
davė Simonui Petro vardą;
17. Ir Jokubą, Zebedėjaus

sunų, ir Joną, Jokubo brolį;
ir davė jiems vardus — Bo-
anėrgės, tai yra griausmo
sunųs.
18. Ir Andriejų ir Pilypą,
ir Baltramiejų, ir Matiejų,
ir Tomą, ir Jokubą, Alpė-
jaus sunų, ir Tadėjų, ir Si-
moną Kananietį,
19. Ir Judą Iskarijotą, kurs
jį išdavė.
20. Ir jis eina int namus;
ir vėl susirenka minia, taip
kad jie nei duonos paval-
gyti negalėjo.
21. Ir užgirdę savieji, iš-
ėjo jį sugauti, nes kalbėjo,
jog jis iš proto išėjo.
22. Ir mokytieji Rašte, ku-
rie atėjo iš Jeruzolimo, sa-
kė, jog turi Beelzebubą ir
jog išvaro dvasias su pa-
galba dvasių vyriausiojo.
23. Ir pasišaukęs juos, sa-
kė jiems per prilyginimus:
kaip gali šėtonas išvaryti
šėtoną?
24. Ir jei karalystė pati
tarp savęs nesutinka negali
ta karalystė išsilaikyti.
25. Ir jei namai patys tarp
savęs nesutinka, tie namai
negalės išsilaikyti.
26. Ir jei šėtonas kilsta pats
prieš save ir nesutinka, ne-
gali išsilaikyti, bet ima galą.
27. Bet niekas negali, įsi-
laužęs stipro žmogaus na-
muosna, išplėšti jo lobį, jei
pirm nesuriš stiprojo; ir
tuomet išplėš jo namus.
28. Ištiesų sakau jums, jog
žmonių sunums bus atlei-
stos nuodėmės ir piktžo-
džiavimai, kiek jie piktžo-
džiautų.
29. O kas piktžodžiautų
prieš šventąją dvasią, ne-
turi atleidimo amžinai, bet
jis yra kaltas amžinoje nuo-
dėmėje, —
30. Kadangi sakė: jis turi
piktą dvasią.
31. Ir ateina jo motina ir
jo broliai, kurie stovėdami
ore nusiuntė pašaukti jį.
32. Ir sėdėjo aplink jį mi-
nia; ir sako jam: štai tavo
motina ir tavo broliai ore
ješko tave.
33. Ir atsakydamas jiems,
tarė: kas yra mano motina
ir mano broliai?
34. Ir pažiurėjęs int tuos,
kurie aplink jį sėdėjo, sa-
ko: štai, mano motina; štai,
mano broliai!
35. Kas tik daro Dievo
valią, tas yra mano brolis,
mano sesuo, mano motina.

4. PERSKYRIMAS.

Ir vėl pradėjo mokinti pas
jurą. Ir susirinko pas jį
labai didelė minia, taip

kad jis įžengęs laivan, atsisėdo ant juros, o visa minia buvo pas jurą ant sausumos.
2. Ir daug mokino juos per prilyginimus, ir kalbėjo jiems savo pamoksle:
3. Klausykite: štai, išėjo sėjėjas sėti.
4. Ir besėjant atsitiko, jog viena (sėkla) nukrito šaly kelio, ir atlėkė (atskrido) paukščiai ir sulėsė ją.
5. Kita nukrito ant klintėtos dirvos, kur neturėjo daug žemės, ir tuojaus išdygo, nes neturėjo žemės gilumos.
6. Ir saulei užtekėjus, išdegė ji, ir sudžiuvo, todėl jog neturėjo šaknies.
7. Ir kita nukrito tarp erškėčių, ir užaugo erškėčiai ir nusmelkė ją, ir neišdavė vaisiaus.
8. Ir kita nukrito ant geros žemės, ir išdavė vaisių, kurs dygo ir augo ir nešė apie trisdešimtis., šešiasdešimtis ir šimtą.
9. Ir tarė jiems, kas turi ausis klausymui, teklauso!
10. Ir kad jis buvo vienas, klausė jį apie prilyginimus su dvylika tie, kurie buvo su juo.
11. Ir kalbėjo jiems: jums yra duota Dievo karalystės paslėptinė; aniems-gi lauke vis duodasi per prilyginimus,
12. Idant jie regėdami regėtų ir nematytų, ir klausydami klausytų ir nesuprastų, kad kuomet neprisiverstų ir nebutų jiems atleista.
13. Ir tarė jiems: neišmanote šito prilyginimo ir kaipgi suprasite visus prilyginimus?
14. Sėjėjas sėja žodį.
15. O tie yra, kurie šaly kelio, kur sėjamas žodis, ir kaip tiktai užgirsta, tuojaus ateina šėtonas ir atima žodį, juose pasėtą.
16. Panašiai ir tie, kurie sėjami ant klintėtos žemės, kaip tiktai užgirsta žodį, tuojaus priima jį su džiaugsmu,
17. Ir neturi savyje šaknies, bet jie tos valandos žmonės; potam užėjus suspaudimui ir persekiojimui dėl žodžio, tuojaus pasipiktina.
18. Ir kiti yra, kurie sėjami tarp erškėčių; tai yra tie, kurie užgirdo žodį,
19. Ir pasaulio rupesčiai, turto vylius ir kitų daiktų pageidimai įeina (širdysna) ir užtroškina žodį, ir palieka nevaisingas.

20. O ant geros žemės
pasėtieji yra tie, kurie klau-
so žodžio ir priima ir at-
neša vaisių trisdešimterio-
pą, šešiosdešimteriopą ir
šimteriopą.
21. Ir sakė jiems: nejaugi
ateina žiburys, idant butų
padėtas po ketvirčiu (sike-
liu) arba po lova? Ar ne
(tam ateina), idant butų pa-
statytas ant žibintuvo?
22. Nes nieko nėra pa-
slėpto, kad nebutų apreik-
šta; neatsitiko kas paslėpto,
kas neišeitų aikštėn.
23. Jei kas turi ausis klau-
symui, teklauso!
24. Ir sakė jiems: žiurė-
kite, ką klausate. Kokiu
saiku seikėsite, bus jums
atseikėta, ir bus jums pri-
dėta.
25. Nes kurs turi, (tam)
bus duota; ir kurs neturi,
bus atimta nuo jo ir tai,
ką turi.
26. Ir kalbėjo: su Dievo
karalystė taip yra, kaip kad
žmogus įbertų žemėn sėklą,
27. Ir miegotų ir nubustų
dieną ir naktį, ir sėkla iš-
dygtų ir augtų, jam neži-
nant.
28. Žemė pati išduoda vai-
sių: pirm želmenį, potam
varpas, paskiaus pilną gru-
dą varpoje.
29. Ir kada vaisius leidžia
(preina), tuojaus siunčia
piautuvą, nes piutis atėjo.
30. Ir tarė: kaip sulygin-
sime Dievo karalystę arba
po kokiu prilyginimu ją iš-
statysime?
31. Kaip garsvyčios gru-
das, kurs, pasėtas žemėje,
mažesnis yra tarp visų sėk-
linių grudų ant žemės;
32. Ir kad pasėja, užauga
ir tampa didesnis už visas
daržoves ir duoda dideles
šakas, taip kad jo paunk-
snėje dangaus paukščiai
gali taisyti guštas (lizdus).
33. Ir daugybe tokių prily-
ginimų skelbė jiems žodį,
kaip jie galėjo klausyti.
34. O be prilyginimo jiems
neapsakynėjo; skyrium gi
vis išguldydavo savo mo-
kiniams.
35. Ir tarė jiems anoje die-
noje, atėjus vakarui: per-
sikelkime int aną pusę.
36. Ir paleidę minią, pa-
ėmė jį taip, kaip jis buvo
laive; ir kiti laivai buvo su
juo.
37. Ir pasikėlė didelė au-
dra, ir vilnis mušė laivan,
taip kad jau prisisėmė lai-
vas.
38. Ir jis buvo ant laivo
paskuigalio, miegąs ant prie-
galvio; ir pabudinę jį, tarė

jam: Mokytojau, tau nerupi, jog męs žųstame?
39. Ir atsikėlęs, sudraudė vėją, ir tarė jurai: tylėkite, nutylkite! Ir paliovė vėjas, ir pasidarė didelė tyla.
40. Ir tarė jiems: kodėl jųs esate baikštųs? Dar neturite tikėjimo?
41. Ir jie labai bijojo, ir kalbėjo kitas kitam: taigi kas jis toks, nes jo klauso net ir vėjas ir jura?

5. PERSKYRIMAS.

Ir jie persiyrė anon juros pusėn int Gerazėnų šalį.
2. Ir išžengiant jam iš laivo, tuojaus paėjo jam priešais iš kapų žmogus su pikta dvasia,
3. Kurs gyveno kapuose, ir niekas negalėjo jo surišti net ir retėžiais;
4. Nes dažnai budavo ryšamas rankų retėžiais ir pančiais, ir sudaužydavo rankų retėžius ir sudraskydavo pančius; ir niekas negalėjo jo nuvaldyti.
5. Ir visuomet dieną ir naktį buvo kapuose ir ant kalnų, rėkdamas ir daužydamas save akmenimis.
6. Ir pamatęs iš tolo Jezų, pribėgo ir parpuolė prieš jį (atiduodamas garbę) ir surėkęs didžiu balsu, tarė:
7. Ko nori nuo manęs, Sunau Augščiausiojo Dievo? Prisiekinu tave per Đievą, nekankink manęs!
8. Nes tarė jai: išeik piktoji dvasia iš žmogaus!
9. Ir klausė jį: kaip tavo vardas? ir atsakė jam: legijonas (pulkas) mano vardas, nes mųsų daug.
10. Ir labai prašė jį, kad nevarytų jų iš tos šalies.
11. O buvo tenai pakalnėje didelė kiaulių kaimenė ant ganyklos.
12. Ir jos prašė jo, kalbėdamos: varyk mus int kiaules, idant josna įeitume.
13. Ir pavėlyjo joms; ir išėję piktosios dvasios, įėjo int kiaules; ir kaimenė arti dvejų tukstančių umiai nušoko nuo kalno kranto juron ir prigėrė juroje.
14. Ir jų piemens nubėgę, pranešė mieste ir sodžiuose; ir ėjo (žmonės) pažiurėti, kas atsitiko.
15. Ir ateina žmonės pas Jezų ir mato apsėstajį, kurs turėjo legijoną, sėdintį, apvilktą ir turintį sveiką protą; ir jie bijojo.
16. Ir apsakė jiems tie, kurie matė, kaip atsitiko

su piktos dvasios apsėstuoju, ir apie kiaules.
17. Ir pradėjo prašyti išeiti iš jų krašto.
18. Ir žengiant jam laivan, prašė jį piktos dvasios apsėstasis, kad pavelytų buti su juo.
19. Ir neleidė jo (sekti), bet tarė jam: eik int savo namus pas savuosius ir pranešk jiems, kokius didžius daiktus Viešpats tau padarė ir ant tavęs susimilo.
20. Ir nuėjęs, pradėjo apsakyti dešimties miestų apygardoje (Dekapolėje), kokius didžius daiktus padarė jam Jezus; ir visi stebėjosi.
21. Ir Jezui vėl persikelus laive anon pusėn, susirinko pas jį didė minia, ir jis buvo prie juros.
22. Ir ateina vienas iš sinagogos vyresniųjų, Jajiras vardu; ir pamatęs jį, puolė jo kojosna,
23. Ir labai prašė jį, kalbėdamas: mano dukrėlė arti mirties; ateik ir uždėk rankas ant jos, idant išgytų ir liktų gyva.
24. Ir nuėjo su juo; ir jį sekė didelė minia, ir grudosi ant jo.
25. Ir moteriškė, kuri dvyliką metų sirgo kraujo pludimu,
26. Nuo daugelio gydytojų daug iškentė, visą savastį išleidė ir neikiek nepagerėjo, atpenč dar labiaus blogyn ėjo;
27. Užgirdus apie Jezų, atėjo minioje ir iš užpakalio prisilietė jo rubo.
28. Nes kalbėjo: jei prisiliesiu jo rubo, pasveiksiu.
29. Ir tuojaus išdžiuvo kraujo versmė ir pajautė kune, jog išgijo nuo ligos.
30. Ir Jezus tuojaus pajautęs savyje, jog iš jo išėjo galybė, atsigręžęs int minią, tarė: kas prisilietė, mano rubų?
31. Ir sakė jam jo mokiniai: Tu matai, jog minia ant tavęs grudasi, ir kalbi: kas prisilietė manęs?
32. Ir žvalgėsi aplink, idant pamatyti tą, kuri tai padarė.
33. Moteriškė gi, kuri iš bailės drebėjo, nes žinojo, kas joje pasidarė, priėjus puolė prieš jį ant kelių ir pasakė jam visą teisybę.
34. O jis tarė jai: dukter, tavo tikėjimas išgydė tave eik romybėje (pakajuje) ir buk sveika nuo savo ligos!
35. Jam dar bekalbant, ateina nuo sinagogos vyresniojo ir sako: tavo duktė numirė, kam bevargini Mokytoją?

36. Bet Jezus neatkreipęs
atydos int kalbamą žodį,
sako sinagogos vyresniam-
jam: nesibijok, tikėk tiktai!
37. Ir niekam neleidė įeiti
su savimi, išskyrus Petrą,
Jokubą ir Joną, Jokubo brolį.
38. Ir jie įeina int sina-
gogos vyresniojo namą ir
mato klyksmą, verkenčius
ir labai raudančius.
39. Ir įėjęs, sako jiems:
kodėl klykiate ir raudate?
vaikas nenumirė, bet miega.
Ir jie juokėsi iš jo.
40. Bet jis išvaręs visus,
pasiima vaiko tėvą ir mo-
tiną ir tuos, kurie su juo
buvo, ir įeina, kur vaikas
gulėjo;
41. Ir paėmęs vaiko ranką,
sako jai: talita kumi, tai
išsiguldo: mergait', sakau
tau, kelkis!
42. Ir tuojaus atsikėlė mer-
gaitė ir vaikščiojo, nes ji
buvo dvylikos metų. Ir jie
tuojaus nusigando didžiu
išgąstimi.
43. Ir jis stipriai įsakė jiems,
kad niekas to nežinotų; ir
liepė duoti jai valgyti.

6. PERSKYRIMAS.

Ir išėjęs iš ten, nuėjo int
savo tėviškę, ir jo mokiniai
sekė jį.
2. Ir subatai atėjus, pra-
dėjo mokinti sinagogoje. Ir
daugumas klausančiųjų ste-
bėjosi, kalbėdami: iš kur
jam tai [ateina]? ir kas tai
per išmintis, kuri jam duota
ir tokie stebuklai, kurie at-
sitinka per jo rankas?
3. Argi jis ne dailydė, Ma-
rijos sunus, ir brolis Jokubo,
Jozėto, Judos ir Simono?
ir ar nėra jo seserų čia pas
mus? Ir piktinosi juo.
4. Ir Jezus sakė jiems:
pranašas laikamas garbėje
tiktai ne savo tėviškėje ir
ne tarp savo giminiečių ir
ne savo namuose.
5. Ir negalėjo padaryti tenai
nėjokio stebuklo, išskyrus
kelius negalinčius, kuriuos
išgydė, uždėjęs rankas;
6. Ir stebėjosi dėl jų ne-
tikėjimo.
7. Ir bemokindamas, ap-
vaikščiojo sodžius (kaimus)
apylenkėje. Ir pasišaukė
dvyliką ir pradėjo juos siųsti
po du, ir davė jiems galybę
ant piktų dvasių.
8. Ir prisakė, idant, išskyrus
vien lazdą, kelionei nieko
neimtų nei duonos nei mai-
šelio, nei pinigų dirže;
9. Bet apsiavę kurpėmis
— ir idant nevilkėtų dvėjų
sermėgų.
10. Jei kur-norint įeisite

int namą, pasilikkite tenai, ikikol iš ten išeisite.
11. Ir jei kokioje vietoje jųsų nepriimtų ir jųsų neklausytų, išeidami iš ten, nukratykite dulkes nuo jųsų kojų apačios jiems paliudyjimui.
12. Ir išėję skelbė, idant pakutavotų.
13. Ir išvarė daug piktų dvasių ir tepė aliejumi daugelį negalinčių ir gydė.
14. Ir užgirdo (apie tai) karalius Erodas, nes jo (Jezaus) vardas buvo pragarsėjęs; ir kalbėjo: Jonas Krikštytojas prisikėlė iš numirusių ir todėl reiškiasi per jį stebuklų galybės.
15. Bet kaikurie kalbėjo, jog jis esąs Elijas, kiti gi sakė, jog jis esąs pranašas, kaip vienas iš pranašų.
16. O Erodas užgirdęs, tarė: prisikėlė iš numirusių tas Jonas, kurio galvą liepiau nukirsti.
17. Nes pats Erodas nusiuntęs, liepė suimti Joną ir surišti kalėjime dėl Erodijados, savo brolio Pilypo moters, nes buvo ją vedęs.
18. Nes Jonas sakė Erodui: nepridera tau turėti savo brolio moterį.
19. O Erodijada tykojo jo ir norėjo jį užmušti, ir negalėjo.
20. Nes Erodas bijojo Jono, kurį pažino teisą ir šventą vyrą esant; ir jį sergėjo, ir pasiklausęs jo, labai užsimislydavo; ir rodžiai jo klausydavo.
21. Ir atėjus patogiai dienai, kada Erodas savo gimimo dienoje padarė puotą savo didžiunams, vyršininkams ir pirmiemsiems Galilėjos.
22. Ir kada įėjus jos, Erodijados, duktė, pašoko, patiko Erodui ir jo svečiams. Ir karalius tarė mergaitei: prašyk manęs, ko tiktai nori, o duosiu tau.
23. Ir prisiekė jai: ką tiktai manęs prašytumei, duosiu, nors ir mano karalystės pusę.
24. Ir išėjus, tarė savo motinai: ko prašyti? Ta gi tarė: Jono Krikštytojo galvos.
25. Ir tuojaus skubriai įėjus pas karalių, prašė, kalbėdama: noriu, kad tuojaus duotumei man ant bliudo Jono Krikštytojo galvą.
26. Ir karalius labai nuliudo, bet dėl prisiegos ir puotoje dalyvavusių nenorėjo jai atsakyti.
27. Ir karalius tuojaus nu-

siuntė budelį ir paliepė atnešti jo galvą.
28. Ir tas nuėjęs, ir nukirtęs jį kalėjime, atnešė jo galvą ant bliudo ir padavė ją mergaitei; o mergaitė padavė ją savo motinai.
29. Ir užgirdę jo mokiniai, atėjo ir, paėmę jo lavoną, padėjo jį kape.
30. Ir susirinkę apaštalai pas Jezų, apsakė jam vis, kiek padarė ir kiek mokino.
31. Ir tarė jiems: eikite sau nuošaliai, int tuščią vietą, ir truputį pasilsėkite. Nes buvo daugybė žmonių, kurie ateidavo ir nueidavo; jiems ir pavalgyti nebudavo patogaus laiko.
32. Ir jie atsitraukė ant laivo int tuščią vietą, nuošaliai.
33. Ir daugelis matė juos nuplaukiant ir suprato, ir pėsti subėgo int tenai iš visų miestų ir pralinkė juos.
34. Ir išėjęs, pamatė didę minią ir pasigailėjo jų, nes buvo kaip avįs, kurios neturi piemens, ir pradėjo juos daug mokinti.
35. Ir kad jau buvo vėla, priėjo pas jį jo mokiniai ir tarė: čia tuščia vieta ir jau vėla.
36. Paleisk juos, idant, nuėję int aplinkinius kiemus ir sodžius, nusipirktų ko valgyti.
37. Bet jis, atsakydamas, tarė jiems: jųs duokite jiems valgyti; o jie tarė jam: ar nereikia, nuėjus, nupirkti duonos už du šimtu denarų ir taip duoti jiems valgyti?
38. Jis gi tarė jiems: kiek duonos kepalų turite? eikite, pažiurėkite. Ir patyrę, sako: penkius ir dvi žuvi.
39. Ir liepė jiems visiems sėsti pulkeliais ant žalios žolės.
40. Ir jie susėdo eiliomis po šimtą ir po penkiasdešimtis.
41. Ir paėmęs penkius duonos kepalus ir dvi žuvi, pažvelgęs int dangų, laimino, laužė duoną ir davė mokiniams, idant padėtų jiems; ir dvi žuvi padalino visiems.
42. Ir visi valgė ir pasisotino.
43. Ir surinko trupinių dvyliką pilnų pintinių ir nuo žuvų.
44. O valgiusiųjų buvo penki tukstančiai vyrų.
45. Ir tuojaus privertė savo mokinius įlipti laivan ir pirm persiirti anon pusėn int Betsaidą, kol jis paleistų minią.

46. Ir atsisveikinęs su jais,
nuėjo int kalną pasimelsti.
47. Vakarą laivas buvo
vidur juros, o jis vienas
ant sausumos.
48. Ir pamatęs, kaip jie
besiiriant vargo, — nes vė-
jas buvo jiems priešais —
apie trečią valandą naktyje
ateina pas juos, vaikščio-
damas ant juros; ir norėjo
jiems pro šalį praeiti.
49. Bet jie pamatę jį,
einantį ant juros, manė
šmėklą esant ir surėkė;
50. Nes visi jį matė ir nusi-
gando. Bet jis tuojaus pra-
kalbino juos ir tarė jiems:
bukite drąsus, aš esu, ne-
sibijokite.
51. Ir įžengė pas juos lai-
van, ir vėjas nutilo. Ir jie
labai stebėjosi patįs tarp
savęs.
52. Nes neišmanė atsitiki-
mo su duonos kepalais, bet
jų širdis buvo užkietinta.
53. Ir persiyrę prie krašto,
atėjo int Genezarėtą, o lai-
vą pririšė.
54. Ir jiems belipant iš
laivo, tuojaus pažino jį.
55. Ir apibėgo visą aną šalį
ir pradėjo ant lovų nešti
sergančius tenai, kur gir-
dėjo jį esant.
56. Ir kur tik įeidavo int
sodžius arba miestus arba
viensėdžius, dėdavo nega-
linčius ant prekyviečių ir
prašydavo, idant prisiliestų
nors jo rubo krašto; ir kas
tiktai prisiliesdavo, pasveik-
davo.

7. PERSKYRIMAS.

Ir susirenka pas jį pari-
zėjai ir kaikurie iš mokytų
Rašte, kurie buvo atėję iš
Jeruzolimo.
2. Ir pamatę kaikuriuos iš
jo mokinių, jog valgo duoną
suteptomis tai yra nemaz-
gotomis rankomis.
3. — Nes parizėjai ir visi
žydai, užlaikydami senųjų
padavimą, nevalgo, stipriai
nenusimazgoję rankų,
4. Ir nuo prekyvietės (su-
grįžę) nevalgo, nenusiprau-
sę; ir daug yra kitų daiktų,
kuriuos perėmė užlaikymui:
kielikų, indų ir varinių ry-
kų plovimus —
5. Ir klausė jį parizėjai
ir mokytieji Rašte: kodėl
tavo mokiniai neužsilaiko
pagal senųjų padavimo, bet
valgo duoną suteptomis
rankomis?
6. O jis tarė jiems: teisin-
gai pranašavo Jezajas apie
jus, veidamainius, kaip pa-
rašyta yra: ta tauta garbina
mane lupomis; bet jų šir-
dis laikosi toli nuo manęs.

7. Veltui jie mane garbina,
mokindami mokslus, kurie
yra žmonių įsakymai.

8. Pamesdami Dievo pri-
sakymą, užlaikate žmonių
padavimą: indų ir kielikų
plovimus; ir darote daug
kitų tam panašių daiktų.

9. Ir sakė jiems: teisingai
jus niekais verčiate Dievo
prisakymą, idant užlaiky-
tumėte jųsų padavimą.

10. Nes Maižiešius pasakė:
gerbk tavo tėvą ir motiną,
o kas keikia tėvą arba mo-
tiną, mirtimi tenumiršta.

11. Jųs gi sakote: jei žmo-
gus pasakytų tėvui arba
motinai: Korban, tai yra
dovana, kuria nuo mano
pusės esi šelpiamas,

12. Tokiam pavelyjate nie-
ko daugiau nedaryti tėvui
arba motinai,

13. Niekais versdami Dievo
žodį jųsų padavimu, kurį
toliaus perduodate; ir dau-
gybę panašių daiktų darote.

14. Ir vėl sušaukęs minią
kalbėjo jiems: klausykite
manęs visi ir supraskite!

15. Niekas, kas iš oro žmo-
gaus įeiną int jį, negali jo
sutepti, bet kas iš žmogaus
išeina, yra tuo, kas sutepa
žmogų.

16. Jei kas turi ausis klau-
symui, teklauso!

17. Ir kad jis nuo minios
įėjo int namus, jo mokiniai
klausė jį apie prilyginimą.

18. Ir tarė jiems: ir jųs
esate taip neišmintingi? Jųs
neišmanote, jog vis, kas iš
oro int žmogų įeina, ne-
gali sutepti,

19. Nes neįeina jo širdin,
bet pilvan ir išeina išeigon,
kuri valo visus valgius!

20. O sakė jiems: kas iš
žmogaus išeina tas sutepa
žmogų.

21. Nes iš vidaus, iš žmo-
nių širdies išeina pikti
sumanymai, paleistuvystės,
vagystės, žmogžudystės,

22. Svetimoterystės, godu-
lystės, piktenybės, vylius,
begėdystės piktakiavimas,
piktžodžiavimas, puikybė,
kvailybė.

23. Visos tos nedorybės
išeina iš vidaus ir sutepa
žmogų.

24. O jis kėlėsi ir nuėjo
iš ten int Tyro ir Sidono
apygardą; ir įėjęs int na-
mus, nenorėjo, kad kas
žinotų; ir negalėjo pasi-
slėpti.

25. Bet tuojaus užgirdo
apie jį moteriškė, kurios
duktė turėjo piktą dvasią;
atėjus, puolė jam kojosna.

26. Ta moteriškė gi buvo
graikė, pagal užgimimo Si-

ropenikietė; ir meldė, idant
iš jos dukters išvarytų pik-
tąją dvasią.
27. O jis tarė jai: leisk
pirm vaikams pasisotinti,
nes negerai yra imti vaikų
duoną ir mesti šunyčiams.
28. Bet ji atsakė, kalbė-
dama jam: taip, Viešpatie,
ir šunyčiai pastalėje ėda
nuo vaikų trupinių.
29. Ir tarė jai: dėl šito
žodžio, eik; piktoji dvasia
išėjo iš tavo dukters.
30. Ir pargrįžus int savo
namus, atrado vaiką gulintį
ant lovos, o dvasią išėju-
sią.
31. Ir vėl išėjęs iš Tyro
apygardos, ėjo per Sidoną
int Galilėjos marias, per
vidurį Dekapolio [dešimties
miestų] krašto.
32. Ir atveda pas jį kurčią
ir nebylį ir meldžia jį už-
dėti ant jo savo ranką.
33. Ir pasiėmęs jį nuo žmo-
nių nuošaliai, įdėjo savo
pirštus jo ausysna, ir spio-
vęs, prisilietė jo liežiuvio;
34. Ir pažvelgęs int dangų,
atsidusėjo ir tarė jam: efa-
ta, tai yra atsiverk!
35. Ir atsivėrė jo ausįs, ir
atsirišė jo liežiuvio ryšys;
ir kalbėjo gerai.
36. Ir prisakė niekam ne-
sakyti. Bet kuo labjaus
jiems prisakydavo, tuo dau-
giaus apsakynėdavo.
37. Ir jie labai stebėjosi,
kalbėdami: viską gerai pa-
darė; jis daro, jog kurti-
niai girdžia, o nebyliai kalba.

8. PERSKYRIMAS.

Anose dienose, kada vėl
buvo didė minia ir neturėjo
ko valgyti, pasišaukęs mo-
kinius, tarė jiems:
2. Gailia man minios, nes
jau tris dienas pasilieka pas
mane ir neturi ko valgyti.
3. Ir jei juos alkanus pa-
leisiu int namus, pails ant
kelio; o kaikurie iš jų at-
ėjo iš tolo.
4. Ir jo mokiniai atsakė
jam: iš kur gali kas paso-
tinti duona šituos čia tyre?
5. Ir klausė juos: kiek tu-
rite duonos kepalų? Jie gi
atsakė: septynius.
6. Ir jis liepia miniai sėsti
ant žemės, ir ėmęs septy-
nius duonos kepalus ir pa-
dėkavojęs, laužė ir davė
savo mokiniams, idant pa-
dėtų ir jie dėjo miniai.
7. Ir jie turėjo kelias žu-
veles; ir palaiminęs liepė
ir jas padėti.
8. Ir valgė ir pasisotino;
ir surinko trupinių liekanų
septynias pintines.

9. O buvo apie keturius
tukstančius. Ir paleidė juos.
10. Ir tuojaus įžengęs su
savo mokiniais laivan per-
sikėlė int Dalmanutos šalį.
11. Ir išėjo parizėjai ir
pradėjo ginčytis su juo,
reikalaudami nuo jo ženklo
iš dangaus, idant jį gun-
dinti.
12. Ir atsidusėjęs savo dva-
sioje, tarė: kam reikalauja
ta giminė ženklo? ištiesų
sakau jums: niekada tai gi-
minei nebus duotas ženklas.
13. Ir palikęs juos, vėl į-
žengę laivan ir persikėlė
anon pusėn.
14. Ir užmiršo paimti duo-
nos; ir tiktai vieną kepalą
turėjo su savimi laive.
15. Ir jis grasino juos, kal-
bėdamas: žiurėkite, saugo-
kitės parizėjų raugo ir Ero-
do raugo.
16. Ir šnekėjo tarp savęs:
(jis grasino todėl jog) ne-
turime duonos.
17. Ir permanęs, tarė jiems:
kam šnekate, jog neturite
duonos? Vis dar nepažį-
state ir neišmanote? dar
užkietintą turite savo širdį?
18. Turėdami akis nema-
tote ir turėdami ausis ne-
girdžiate? ir neatsimenate,
19. Kada laužiau penkius
duonos kepalus penkiems
tukstančiams, kiek pintinių
trupinių pririnkote?
20. Sako jam: dvyliką.
Kada septynius (kepalus)
— keturiems tukstančiams,
kiek pintinių pilnų trupinių
pririnkote? Ir sako jam:
septynias.
21. Ir tarė jiems: vis dar
nesuprantate?
22. Ir jie ateina int Bet-
saidą. Ir atveda pas jį aklą
ir meldžia jį, idant prisi-
liestų jo.
23. Ir paėmęs aklajį už ran-
kos, išvedė jį iš sodžiaus,
ir spiovęs jam akysna ir už-
dėjęs rankas ant jo, klausė
jį, ar matai šiek-tiek?
24. Ir praveręs akis tarė:
Matau žmones, nes kaip
medžius regiu vaikščiojan-
čius.
25. Potam ir vėl uždėjo
rankas ant jo akių ir pra-
žiurėjo gerai, ir išgijo ir
viską aiškiai matė.
26. Ir parsiuntė jį int jo
namus, kalbėdamas: neuž-
eik sodžiun ir niekam nie-
ko nesakyk!
27. Ir išėjo Jezus ir jo mo-
kiniai int Cezarėjos Pilypo
sodžius. Ir keliaunant, klau-
sė savo mokinius, kalbėda-
mas jiems: kuomi žmonės
mane laiko?
28. O jie atsakė jam ir

tarė: Jonu Krikštytoju, ir
kiti — Eliju, kiti gi vienu
iš pranašų.
29. Ir jis klausė juos: o
jųs kuomi mane laikote?
Atsakydamas, Petras tarė
jam: Tu esi Kristus.
30. Ir uždraudė jiems, idant
niekam apie jį nekalbėtų.
31. Ir pradėjo juos mokinti:
žmogaus Sunus turi
daug kintėti, buti atmestas
vyresniųjų, vyriausiųjų kunigų
ir mokytųjų Rašte,
buti užmuštas ir po trijų
dienų prisikelti iš numirusių.
32. Ir jis kalbėjo tą žodį
atvirai. O Petras paėmęs
jį nuošaliai pradėjo griaudenti
jį.
33. Jis gi atsigręžęs ir pamatęs
savo mokinius, subarė
Petrą ir tarė: Atstok
nuo manęs, šėtone, tau nerupi
dieviški daiktai, bet
žmogiški.
34. Ir prisišaukęs minią
su savo mokiniais, tarė
jiems: jei kas nori eiti paskui
mane, teužsigina pats
save ir teima savo kryžių
ir teseka mane.
35. Nes jei kas norėtų savo
gyvastį išgelbėti, pražudys
ją, bet jei kas savo gyvastį
pražudytų dėlei manęs
ir Evangelijos išgelbės ją.
36. Nes kokią naudą turėtų
žmogus, jei jis nupelnytų
visą pasaulį, o kenktų
savo dušiai?
37. Nes ką duotų žmogus
mainu už savo dušią?
38. Nes jei kas gėdintųsi
manęs ir mano žodžių tarp
šios bedieviškos ir nuodėmingos
giminės, ir žmogaus
Sunus gėdįsis jo, kada
su šventaisais angėlais
ateis savo tėvo šlovėje.

9. PERSKYRIMAS.

Ir kalbėjo jiems: ištiesų
sakau jums: yra kaikurie
tarp čia stovinčių, kurie
mirties neragaus, kol išvys
Dievo karalystę ateinančią
galybėje.
2. Ir po šešių dienų Jezus
pasiima Petrą, Jokubą ir
Joną, ir užveda juos ant
aukšto kalno skyrium, vienus;
ir persimainė prieš
juos.
3. Ir jo rubai tapo labai
šviesiai balti, kaip neijoks
velikas ant žemės negali
išbaltinti.
4. Ir pasirodė Elijas su
Maižiešiumi ir kalbėjo su
Jezumi.
5. Ir Petras pradėjo kalbėti
Jezui: Mokytojau, gerai
yra čia mums buti; pa-

darysime tris šėtras: tau
vieną, Maižiešiui vieną, ir
Elijui vieną.
6. Nes jis nežinojo, ką sa-
kyti; nes buvo labai persi-
gandę:
7. Ir užėjo debesis, kurs
juos apšvietė; ir pasigirdo
balsas iš debesies: šitas
yra mano numylėtasis su-
nus, klausykite jo!
8. Ir staiga apsižvalgę, nie-
ko daugiaus nebematė su
savimi kaip tiktai vieną
Jezų.
9. Ir nužengiant jiems nuo
kalno, prisakė niekam ne-
pasakoti, ką matė, kol žmo-
gaus Sunus prisikels iš nu-
mirusių.
10. Ir jie užlaikė tą žodį
pas save ir ginčyjo tarp
savęs, ką reiškia prisikelti
iš numirusių.
11. Ir jie klausė jį, kalbė-
dami: juk mokytieji Rašte
sako, jog Elijas turi pirm
ateiti?
12. Bet jis sakė jiems:
Elijas, tiesa, atėjęs pirm
viską pataisys; ir kaip pa-
rašyta yra kaslink žmogaus
Sunaus, jog jis daug kintės
ir bus paniekintas.
13. Bet aš sakau jums: ir
Elijas atėjo; ir padarė su
juo, ką norėjo, kaip para-
šyta apie jį.
14. Ir atėję pas mokinius,
pamatė didę minią aplink
juos ir mokytuosius Rašte,
kurie ginčyjosi su jais.
15. Ir tuojaus visa minia,
pamačius jį, nusistebėjo, ir
pribėgus artyn pasveikino jį.
16. Ir paklausė juos, kodėl
ginčyjatės su jais?
17. Ir atsakė jam vienas iš
minios: Mokytojau, atne-
šiau pas tave savo sunų,
kurs turi nežadžią dvasią;
18. Ir jei kur-norint jį su-
ėma, tąso jį; ir jis putoja,
griežia dantimis ir džiusta;
ir sakiau tavo mokiniams
kad išvarytų ją; ir jie ne-
galėjo.
19. Jis gi atsakydamas
jiems, tarė: o netikinti gi-
minė, ikikolei busiu pas
jus? koleigi kintėsiu jus?
neškite jį pas mane?
20. Ir atnešė jį pas jį. Ir
išvydus, dvasia tuojaus su-
traukė jį; ir parpuolęs ant
žemės, voliojosi, putoda-
mas.
21. Ir paklausė jo tėvą:
kaip seniai tai jam atsitiko?
O jis tarė: nuo kudikystės.
22. Ir tankiai metė jį net
ir ugnin ir vandenin, idant
jį nužudyti; bet jei ką gali,
susimilęs ant mųsų, padėk
mums.
23. Bet Jezus tarė jam:

kaslink to — jei gali — vi-
skas galima tikinčiam.
24. Ir tuojaus vaiko tėvas
sušukęs tarė: tikiu, padėk
mano netikėjimui!
25. Jezus gi išvydęs, jog
minia subėga, subarė pik-
tają dvasią ir tarė jai: ne-
žadi ir kurti dvasia, prisa-
kau tau: išeik iš jo ir dau-
giaus nebegrįšk int jį.
26. Ir rėkdama ir labai tą-
sydama išėjo. O jis tapo
kaipo numiręs, taip kad
daugumas sakė: jis numirė.
27. Bet Jezus paėmęs jį
už rankos, pakėlė jį, ir jis
atsistojo.
28. Ir kad Jezus parėjo
int namus, jo mokiniai
klausė jį sau vieni: kodėl
męs negalėjome jos išva-
ryti?
29. Šita rųšė (dvasių) gali
išeiti per nieką kitą kaip
per maldą ir per pasniką.
30. Ir išėję iš ten, keliavo
per Galilėją; ir nenorėjo,
kad kas dažinotų;
31. Nes jis mokino savo
mokinius ir sakė jiems:
žmogaus Sunus bus išduo-
tas žmonių rankosna ir už-
muš jį; ir užmuštas po trijų
dienų prisikels iš numirusių.
32. Bet jie nesuprato tos
kalbos, o paklausti jį bi-
jojo.
33. Ir atėjo int Kapernau-
mą. Ir kada buvo namie,
klausė juos: apie ką keliau-
dami šnekėjote?
34. Bet jie tylėjo, nes ke-
liaudami kalbėjo tarp savęs
apie tai, kas didesnis.
35. Ir atsisėdęs, pašaukė
dvyliką ir tarė jiems: jei
kas nori buti pirmutiniu,
turi buti visupaskučiausiu
ir visų tarnu.
36. Ir paėmęs vaikelį, pa-
statė tarp jų ir apkabinęs
jį, tarė jiems:
37. Kas vieną iš tokių vai-
kelių priima mano vardan,
mane priima; ir kas mane
priima, ne mane priima,
bet tą, kurs mane siuntė.
38. Jonas sakė jam: Mo-
kytojau, męs matėme vieną,
kurs tavo vardan varė dva-
sias, ir męs gyniame jam,
nes nevaikščiojo su mumis.
39. Bet Jezus tarė: negin-
kite jam, nes nėra tokio,
kurs darys stebuklą mano
vardan ir galės tuojaus
mane kolioti.
40. Nes kas nėra prieš
mus, tas su mumis.
41. Nes kas-norint jus pa-
girdytų vandenio gurkšniu
vardan to, kad Kristaus
esate, ištiesų sakau jums:
jis neprastos savo atlygi-
nimo.

42. Ir kas-nors papiktintų vieną iš šitų mažųjų, kurie tikia, butų jam geriaus, jei ant jo kaklo užmautų girnų akmenį ir jis butų įmestas mariosna.

43. Ir jei tavo ranka piktintų tave, nukirsk ją; nes geriau tau lošam įeiti gyvaton negų dvi ranki turint nueiti int pragarą, neužgenstančią ugnį.

44. Kur jų kirmėlė nemiršta ir ugnis negensta.

45. Ir jei tavo koja piktintų tave, atkirsk ją; nes geriaus tau šlubam įeiti gyvaton, negu abi koji turint buti įmestam pragaran.

46. Kur jų kirmėlė nemiršta ir ugnis negensta.

47. Ir jei tavo akis piktintų tave, išlupk ją; nes geriaus tau vienakiui įeiti Dievo karalystėn negu abi aki turint buti įmestam pragaran.

48. Kur jų kirmėlė nemiršta ir ugnis negensta.

49. Nes kiekvienas bus sudytas ugnimi; ir visokia auka (apiera) bus druska sudyta

50. Druska geras daiktas; bet jei druska palieka nebesuri, kuo ją pataisysite? Turėkite savyje druską, ir turėkite dermę tarp savęs.

10. PERSKYRIMAS.

Ir stojęs, ėjo iš ten int Judėjos šalį ir int aną Jordono pusę; ir vėl minios susirinko pas jį, ir kaip buvo pupratęs, vėl mokino juos.

2. Ir parizėjai priėję, gundindami, klausė jį, ar pridera vyrui paleisti moterį?

3. Bet jis atsakydamas tarė jiems: ką prisakė jums Maižiešius?

4. Jie gi atsakė: Maižiešius pavelyjo parašyti atsiskyrimo laišką ir paleisti.

5. O Jezus tarė jiems: dėl jųsų širdies užkietinimo parašė jums tą prisakimą

6. Bet nuo sutvėrimo pradžios vyrą ir moterį sutvėrė juos.

7. Todėl apleis žmogus savo tėvą ir motiną; ir prisiglaus prie savo moters.

8. Ir juodu bus vienas kunas.

9. Ir taip jie jau nebe du, bet vienas kunas. Taip, ką Dievas surišė, žmogus teneskiria.

10. Ir pagrįžus int namus, mokiniai vėl klausė jį apie tai.

11. Ir tarė jiems: jei kas paleidžia savo moterį ir veda kitą, kekšauja su ją;

12. O jei ji, paleidus savo vyrą, teka už kito, kekšauja.

13. Ir atnešė pas jį vaike-
lius, idant prisilitėtu jų.
Mokiniai gi barė juos (at-
nešusius).
14. Bet Jezus išvydęs, už-
sirustino ir tarė jiems: lei-
skite vaikelius eiti pas ma-
ne ir neginkite jiems; nes
tokių yra Dievo karalystė.
15. Ištiesų sakau jums:
jei kas nepriimtų Dievo
karalystės kaip vaikelis,
neįeis jon.
16. Ir apkabinęs juos ir
uždėjęs ant jų rankas, lai-
mino juos.
17. Ir išėjus jam ant ke-
lio, pribėgo vienas ir puo-
lęs prieš jį ant kelių, klausė
jį: gerasis Mokytojau, ką
turiu daryti, idant apturė-
čiau amžiną gyvatą?
18. Jezus gi tarė jam: ko-
dėl vadini mane geru? Nie-
kas nėra geras kaip tiktai
vienas Dievas.
19. Žinai prisakymus? Ne-
užmušk, nekekšauk, ne-
vogk, neliudyk neteisingai,
neplėšk, gerbk savo tėvą
ir motiną.
20. Bet jis sakė jam: Mo-
kytojau, vis tai išpildžiau
nuo jaunystės mano.
21. Jezus gi pažvelgęs int
jį, pamylėjo jį ir tarė jam:
vieno tau truksta: eik, par-
duok, ką turi ir ataduok
neturtėliams, turėsi turtą
danguje ir ateik, sekk mane
ir nešk savo kryžių
22. Bet jis susigriaudinęs
dėl to žodžio, nuėjo nuliu-
dęs, nes turėjo daug turtų.
23. Ir pažvelgęs aplinkui,
tarė Jezus savo mokiniams:
kaip sunkiai turtingieji įeis
Dievo karalystėn!
24. Mokiniai gi stebėjosi
dėl jo žodžių. O Jezus vėl
pradėjo ir sakė jiems: My-
limieji! kaip sunku yra įeiti
Dievo karalystėn tiems, ku-
rie nusitiki savo turtais!
25. Lengviaus yra verbliu-
dui perlisti per adatos ausį
negu turtingam įeiti Dievo
karalystėn.
26. Jie gi labai persigando
ir šnekėjo tarp savęs: ir
kas begali buti išganytas?
27. Jezus pažvelgęs int
juos, tarė: pas žmones ne-
galima, bet ne pas Dievą,
nes pas Dievą viskas galima.
28. Petras pradėjo jam kal-
bėti: štai, męs viską pali-
kome ir pasekėme tave.
29. Jezus sakė: ištiesų sa-
kau jums: niekas nepaliko
namų arba brolių arba se-
serų arba motinos arba tė-
vo arba vaikų arba laukų
dėlei manęs ir Evangelijos,
30. Kurs neapturėtų šimtą
kartų daugiau dabarikščiam

laike namus, brolius, sesers,
motinas, vaikus ir laukus tarp
persekiojimų, ir ateinan-
čiam laike — amžiną gyvatą.
31. Daug gi pirmutinių bus
paskutiniais, o paskutiniai
pirmutiniais.
32. O jie keliavo int Je-
ruzolimą; ir Jezus ėjo pirm
jų; ir jie stebėjosi; o kurie
paskui ėjo, bijojo. Ir vėl
paėmęs dvyliką su savimi,
pradėjo jiems sakyti apie
tai, kas jam turi atsitikti:
33. Štai, męs einame int
Jeruzolimą; ir žmogaus Su-
nus bus išduotas vyriau-
siems kunigams ir moky-
tiemsiems Rašte ir jie pa-
smerks jį mirtin ir išduos
jį pagonims.
34. Ir išjuoks jį ir spiau-
dys ant jo ir plaks (rikštė-
mis) jį ir užmuš jį ir po
trijų dienų prisikels.
35. Ir Jokubas ir Jonas Ze-
bedėjaus sunųs, priėję prie
jo, sako jam: Mokytojau,
norime, kad mums padary-
tumei, ko prašysime tave.
36. O jis tarė jiems: ko
norita padarysiu jums?
37. Jie gi tarė jam: duok
mudviem, kad tavo šlovėje
sėdėtuva vienas po tavo de-
šinės, o kitas po tavo kairės.
38. Bet Jezus tarė jiems:
nežinota, ko prašota: ga-
lita gerti kieliką, kurį aš
geriu, arba buti apkrikšty-
tiem krikštu, kuriuo aš
krikštyjamas?
39. O juodu tarė jam: ga-
liva. Jezus gi tarė jiem-
dviem: kieliką, kurį aš ge-
riu, gersita ir busita ap-
krikštytu krikštu, kuriuo
aš krikštyjamas.
40. Vietas gi po mano de-
šinės arba kairės duoti ne
man pridera, bet jos yra
tų, kuriems jos pritaisytos.
41. Ir užgirdę, dešimtis
(mokinių) pradėjo rustauti
ant Jokubo ir Jono.
42. Ir Jezus prisišaukęs
juos, tarė jiems: jus žinote,
jog tie, kurie tautų valdyto-
jais save laiko, pavergia jas
ir jų didžiunai išnaudoja jas.
43. O netaip turi buti tarp
jųsų, bet kas norėtų buti
tarp jųsų dideliu, bus jųsų
tarnu.
44. Ir kas tarp jųsų norė-
tu buti pirmutiniu, bus visų
vergu.
45. Nes ir žmogaus Sunus
neatėjo, kad butų jam tar-
naujama, bet idant tarnauti
ir duoti savo gyvastį išva-
davimui už daugelį.
46. Ir jie ateina int Jeriką.
Ir jam ir jo mokiniams ir
didei daugybei išeinant iš
Jeriko sėdėjo šaly kelio

Timėjaus sunus, Bartimėjus, aklas ėlgėta.
47. Ir užgirdęs, jog tai yra Jezus Nazarėnas, pradėjo šaukti, kalbėdamas: Jezau, Dovido sunau, susimilk ant manęs!
48. Ir daug kas barė jį, kad tylėtų. Bet jis da labjaus šaukė: Dovido sunau, susimilk ant manęs!
49. Ir Jezus sustojęs tarė: pašaukite jį. Ir jie šaukia aklajį, kalbėdami jam: buk drąsus, kelkis, jis tave šaukia.
50. Jis gi numetęs savo rubą ir pašokęs, atėjo pas Jezų.
51. Ir Jezus prakalbino jį ir tarė: ko nori, kad tau padaryčiau? O aklasis tarė jam: Mokytojau, — kad praregėčiau.
52. Ir Jezus tarė jam: eik, tavo tikėjimas išgydė tave. Ir tuojaus praregėjo ir sėkė jį keliu.

11. PERSKYRIMAS.

Ir artindamiesi int Jeruzolimą, int Betfagę ir Betaniją pas Alyvų kalną, nusiunčia du iš savo mokinių ir sako jiemdviem:
2. Eikita int sodžių, kurs prieš judu yra, ir tuojaus įeidamu int jį, rasita pririštą asilaitį, ant kurio dar neivienas žmogus nesėdėjo; atriškita jį ir atveskita.
3. Ir jei kas jumdviem sakytų: kodėl tai darota? pasakykita: Viešpačiui jis reikalingas; ir tuojaus ir vėl parsiųs jį čia.
4. Ir nuėję, rado asilaitį, pririštą pas duris ore šalia gatvės, ir atrišė jį.
5. Ir kaikurie iš tenpat stovinčių sakė jiemdviem: ką darota, atrišdamu asilaitį?
6. O juodu atsakė jiems, kaip Jezus buvo liepęs; ir tie leidė juodu.
7. Ir atvedę asilaitį pas Jezų, užmetė savo rubus ant jo; ir jis užsėdo ant jo.
8. Ir daug kas klojo savo rubus ant kelio, o kiti žaliumynus — nukirtę nuo laukų.
9. Ir tie, kurie pirm ėjo ir kurie paskui sekė, šaukė: Ozanna, palaimintas, kurs ateina vardan Viešpaties!
10. Palaiminta prisiartinanti mųsų tėvo Dovido karalystė! Ozanna ant aukštybių!
11. Ir atėjo int Jeruzolimą bažnyčion, ir apžiurėjo viską; o kadangi buvo jau vėlas laikas, išėjo int Betaniją su dvylika.

12. Ir ant rytojaus išėjus
jiems iš Betanijos, jis išalko.
13. Ir pamatęs iš tolo lapuotą figos medį, priėjo artyn, ar neras ko ant jo; ir, priėjęs, apart lapų nieko ant jo nerado. Nes nebuvo figų vaisių laikas.
14. Ir jis prabylo ir tarė jai: niekas ant amžių tenevalgo daugiaus nuo tavęs vaisių! Ir jo mokiniai girdėjo tai.
15. Ir jie ateina int Jeruzolimą. Ir įėjęs bažnyčion, pradėjo varyti perkančius ir parduodančius bažnyčioje ir apivertė mainininkų stalus ir karvelių pardavėjų suolus.
16. Ir neleidė, kad kasnorint perneštų per bažnyčią kokį-norint ryką.
17. Ir mokindamas juos, kalbėjo: ar nėra parašyta: mano namas bus vadinamas maldos namu pas visas gimines? Jus gi padarėte iš jo plėšikų lindynę
18. Užgirdę tai vyriausieji kunigai ir mokytieji Rašte, ieškojo, kaip jį pražudyti; nes bijojo jo, kadangi visa minia stebėjosi iš jo mokslo.
19. Ir atėjus vakarui, išeidavo iš miesto.
20. Ir kad rytą anksti ėjo pro šalį, išvydo figos medį, nudžiuvusį iš šaknių.
21. O Petras, atsiminęs, tarė jam: Mokytojau, štai išdžiuvo figos medys, kuri prakeikei.
22. Ir atsakydamas, Jezus tarė jiems: turėkite tikėjimą int Dievą.
23. Ištiesų sakau jums: jei kas-norint tartų šitam kalnui: pasikelk ir pulk juron, ir neabėjotų savo širdyje, bet tikėtų, jog išsipildo, ką kalba, stosis jam.
24. Todėl sakau jums: vis, kiek meldžiate ir prašote, tikėkite, jog apturėjote, o bus jums.
25. Ir kad stovite melzdamiesi, atleiskite, jei ką turite prieš ką-norint, idant ir jųsų Tėvas dangiškasis atleistų jums jųsų nusidėjimus.
27. Ir vėl jie ateina int Jeruzolimą; ir jam bevaikščiojant po bažnyčią, prieina prie jo vyriausieji kunigai, mokytieji Rašte ir vyresnieji,
28. Ir sako jam: kokia galybe tu tai darai? arba kas tau davė tiesą tai daryti?
29. Jezus gi tarė jiems: aš paklausiu jus apie vieną žodį, atsakykite man, ir aš jums pasakysiu, kokia galybe aš tai darau.
30. Ar Jono krikštas buvo

iš dangaus ir nuo žmonių? Atsakykite man!
31. Ir jie galvojo tarp savęs, kalbėdami: jei sakysime: iš dangaus, tars jis: kodėl neįtikėjote jam?
32. (Bet ar nepasakyti:) nuo žmonių? — jie bijojo minios, nes visi laikė Joną tikru pranašu,
33. Ir atsakydami Jezui, tarė: męs nežinome. Ir Jezus taria jiems: ir aš jums nesakau, kokia galybe aš tai darau.

12. PERSKYRIMAS.

Ir pradėjo jiems kalbėti per prilyginimus: žmogus pasodino vynyčią, aptvėrė tvora, įkasė spaustuvės lovį, pastatė bokštą, išdavė jį vynyninkams ir iškeliavo.
2. Ir savam laike nusiuntė tarną pas vynyninkus, idant nuo vynyninkų paimti dalį vynyčios vaisių.
3. Ir suėmę jį, primušė ir parsiuntė be nieko.
4. Ir vėl nusiuntė pas juos kitą tarną; ir anam sužeidė galvą ir išgėdino.
5. Ir nusiuntė kitą; ir tą užmušė, ir daug kitų: vienus primušė, kitus užmušė.
6. Dar turėjo vieną, mylimąjį sunų; ant galo ir jį nusiuntė pas juos, sakydamas: jie pabijos mano sunaus.
7. Bet anie vynyninkai kalbėjo tarp savęs: tas tai tėvonis; imkime ir užmuškime jį, ir tėvonystė bus mųsų.
8. Ir suėmę, užmušė jį, ir išmetė jį iš vynyčios. Ką padarys vynyčios Viešpats?
9. Ateis ir išžudys vynyninkus, o vynyčią duos kitiems.
10. Ar neskaitėte to rašto: akmuo, kurį darbininkai atmetė, tas tapo kertiniu akmeniu.
11. Nuo Viešpaties jis atėjo ir jis stebuklingas mųsų akyse?
12. Ir jie rengėsi suimti jį, o bijojo minios, nes suprato, kad apie juos pasakė prilyginimą; ir pametę jį, nuėjo.
13. Ir jie nusiunčia pas jį kaikuriuos iš parizėjų ir erodijonų, idant jį sugautų ant žodžio.
14. Ir priėję, sako jam: Mokytojau, męs žiname, jog esi teisus ir apie nieką nesirupini, nes tu nežiuri ant žmogaus veido, bet pagal teisybės mokini Dievo kelio. Ar reikia ciesoriui duoti donį ar ne? Duoti ar neduoti?

15. Bet jis pažindamas
jų veidamainiavimą, taria
jiems: kodėl mane gundinate?
Atneškite man denarą
(pinigą) idant matyčiau!
16. Jie gi atnešė. Ir tarė
jiems: keno tas paveikslas
ir užrašas?
17. Jie atsakė jam: ciesoriaus.
Jezus gi tarė jiems:
ciesoriaus ataduokite ciesoriui,
o Dievo — Dievui. Ir
jie stebėjosi iš jo.
18. Ir ateina pas jį Sadukėjai,
kurie sako, jog nėsą
prisikėlimo, ir klausė jį,
kalbėdami:
19. Mokytojau, Maižiešius
parašė mums: jei keno
brolis mirdamas, palieka
moterį o nepalieka vaiko,
kad brolis imtų jo moterį
ir prikeltų savo broliui
sėklą.
20. Buvo septyni broliai,
ir pirmasis vedė moterį, ir,
mirdamas nepaliko sėklos.
21. Ir antrasis vedė ją ir
numirė, nepalikęs sėklos.
Ir trečiasis taipopat.
22. Ir taip (visi) septyni
nepaliko sėklos. Ant galo
numirė ir moteriškė.
23. Per prisikėlimą, keno
iš jų ji bus moterimi? Nes
septyni turėjo ją moterimi.
24. Sakė jiems Jezus: argi
jųs neklistate dėlto, kad nesuprantate
raštų nei Dievo
galybės?
25. Nes kada iš numirusių
prisikels, nei ves nei tekės,
bet jie bus kaip angėlai
danguose.
26. O apie numirusius, kad
jie prikeliami, ar neskaitėte
Maižiešiaus knygoje, kaip
Dievas pasakė jam pas erškėčių
kelmą kalbėdamas:
aš esu Abraomo Dievas,
Izaoko Dievas ir Jokubo
Dievas?
27. Jis nėra numirusiųjų,
bet gyvųjų Dievas. Jus labai
klystate.
28. Ir priėjo vienas iš mokytųjų
Rašte, kurs girdėjo,
kaip jie ginčyjosi ir kurs
žinojo, jog gerai jiems atsakė,
ir paklausė jį: koks
prisakymas visųpirmučiausias?
29. Jezus atsakė: pirmučiausias:
klausyk, Izraėliau,
Viešpats Dievas mųsų Viešpats
yra vienas;
30. Ir mylėsi Viešpatį tavo
Dievą iš visos tavo širdies
ir iš visos tavo dušios ir
iš visos tavo pajėgos ir iš
visos tavo spėkos.
31. Antrasis tas: Mylėsi
savo artimą kaip pats save.
Kito prisakymo didesnio už
šituos nėra.

32. Tarė jam mokytasis Rašte: gerai, Mokytojau, pagal teisybės pasakei: vienas yra ir nėra kito apart jo.
33. Ir mylėti jį iš visos širdies ir iš viso proto ir iš visos spėkos ir mylėti artimą kaip pats save yra daug svarbiaus negu deginimo aukos ir visos kitos aukos.
34. Ir pamatęs Jezus, jog išmintingai atsakė, tarė jam: esi netoli nuo Dievo karalystės. Ir niekas daugiaus nebedrįso paklausti jį.
35. Ir Jezus, atsakydamas, kalbėjo, mokindamas bažnyčioje: kaip sako mokytieji Rašte, jog Kristus Dovido sunus?
36. Pats Dovidas šventoje Dvasioje pasakė: tarė Viešpats mano Viešpačiui: sėsk po mano dešinės, ikikol padėsiu tavo priešus po tavo kojų.
37. Pats Dovidas vadina jį Viešpačiu, ir iškurgi jis yra jo sunumi?
38. Ir didė minia rodžiai klausėsi jo. Ir savo pamoksle sakė: saugokitės mokytųjų Rašte, kurie nori vaikščioti ilguose rubuose ir nori pasveikinimų viešose vietose,
39. Ir prišakinių krasių sinagogose ir pirmutinių vietų puotose,
40. Kurie našlių namus iščiulpia [neteisingai pasisavina vis] ir dėl akių ilgai meldžiasi. Tie apturės sunkesnį teismą.
41. Ir atsisėdęs ties aukų skryne, žiurėjo, kaip minia metė varinius aukų skrynen; ir daug turtingų metė daug.
42. Ir priėjus viena neturtinga našlė, įmetė du pinigėliu tai yra ketvirtą skatiko dalį.
43. Ir prišaukęs savo mokinius, tarė jiems: ištiesų sakau jums šita neturtinga našlė iš visų, kurie metė, daugiau įmetė aukų skrynėn.
44. Nes visi metė iš savo apstumo, šita gi iš savo neturto įmetė vis, ką turėjo, visą savo pragyvenimo lobį.

13. PERSKYRIMAS.

Ir jam išeinant iš bažnyčios, sako jam vienas iš jo mokinių: Mokytojau, štai, kokie akmens ir kokios triobos.
2. Ir Jezus tarė jam: matai tas dideles triobas: nepaliks akmuo ant akmens, kurs nebutų išgriautas.
3. Ir kad jis sėdėjo ant

Alyvų kalno ties bažnyčia,
klausė jį skyrium Petras,
Jokubas, Jonas ir Andriejus:
4. Pasakyk mums, kada tai
atsitiks ir koks bus ženklas,
kada turės vis tai išsipildyti?
5. O Jezus pradėjo jiems
kalbėti: žiurėkite, kad kas
jųsų neišvadžiotų!
6. Daug ateis mano var-
dan, kalbėdami: aš esu, ir
daugelį išvadžios.
7. O kad užgirsite apie
kares ir karių garsus, ne-
nusigąskite. Turi atsitikti,
bet dar ne galas.
8. Nes pasikels tauta prieš
tautą ir karalystė prieš ka-
ralystę, bus vietomis žemės
drebėjimai, bus bado reik-
mėnės. Tai gimdimo so-
pulių pradžia.
9. Bet sergėkite patįs save.
Išduos jus teismams, o sina-
gogose jus muš, ir busite
pastatyti prieš vietininkus
(valdonus) ir karalius dėl
manęs jiems liudyjimui.
10. O pirm turi buti na-
šinama Evangelija visoms
tautoms.
11. Ir kad ves jus išduo-
dami, nesirupinkite iš aukš-
to, ką kalbėsite, bet kas
jums anoje valandoje bus
duota, tą kalbėkite, nes ne
jus esate, kurie kalbate, bet
šventa dvasia.
12. Ir išduos brolis brolį
mirtin, ir tėvas vaiką, ir
pasikels vaikai prieš gim-
dytojus ir užmuš juos.
13. Ir busite visų neap-
kenčiami dėl mano vardo.
Bet kas ištrivos iki galo,
tas bus išganytas
14. O kad išvysite išgai-
šinimo biaurybę, stovinčią
kur nereikia, — kas skaito
teįsidėmia — tada kurie Ju-
dėjoje tegul bėga int kalnus;
15. Kas ant stogo tenelipa
žemėn ir teneįeina paimti
ką-norint iš savo namų.
16. Ir kas laukan [išėjęs
yra], tenegrįšta atgal pa-
imti savo rubą.
17. Vargas gi neščioms ir
žindančioms anose dienose!
18. Melskite, kad neatsi-
tiktų tai žiemą.
19. Nes bus anos dienos
suspaudimas, kokio ikišiol
nebuvo nuo pradžios su-
tvėrimo, kurį Dievas su-
tvėrė, ir tikrai nebus.
20. Ir jei Viešpats nebutų
sutrumpinęs dienų, nebutų
išganytas nei joks kunas.
Bet dėl išrinktujų, kuriuos
jis išskyrė, sutrumpino die-
nas.
21. Ir jei kas-norint tuo-
met jums sakytų: štai, čia
Kristus, štai, tenai! netikė-
kite.

22. Nes kils netikri kristūs ir netikri pranašai ir darys ženklus ir stebuklus, idant suklaidinti, jei galima, išrinktuosius.
23. Bet jųs sergėkitės! iš aukšto aš jums vis tai pasakiau.
24. O anose dienose po ano suspaudimo aptems saulė; ir mėnuo neišduos savo šviesos;
25. Ir žvaigždės krįs iš dangaus; ir dangiškosios galybės bus išjudintos.
26. Ir tuomet išvys žmogaus Sunų, ateinantį debesyse su dide galybe ir šlove.
27. Ir tuomet išsiųs angėlus ir surinks savo išrinktuosius nuo keturių vėjų, nuo žemės krašto iki dangaus krašto.
28. Nuo figos medžio mokinkitės prilyginimą: kad jo šaka jau pradeda augti ir sprogsta, žinokite, jog vasara jau arti.
29. Taip ir jųs, jei išvysite tai įvykstant, žinokite, jog jis yra arti pas duris.
30. Ištiesų sakau jums: nepraeis šita giminė, ikikol vis tai išsipildys.
31. Dangus ir žemė praeis, o mano žodžiai nepraeis.
32. O apie aną dieną arba valandą niekas nežino, nei angėlai danguje nei Sunus, tiktai Tėvas —.
33. Dabokite, budėkite, nes nežinote, kada yra pažimėtasis laikas.
34. Kaip keliauninkas, apleidęs savo namus ir davęs įgaliojimą savo tarnams, kiekvienam savo darbą, ir vartininkui prisakė budėti.
35. Ir taip budėkite, nes nežinote, kada namų viešpats ateina, ar vakare, ar vidurnaktyje, ar gaidžiuose, ar ryte.
36. Kad atėjęs netikėtai, nerastų jųsų bemiegančiais.
37. O ką jums sakau, tą visiems sakau: budėkite!

14. PERSKYRIMAS.

O po dvėjų dienų buvo Velykos ir neraugintos duonos šventės. Ir vyriausieji kunigai ir mokytieji Rašte ješkojo, kaip jie, per vylių sugavę, užmuštų jį.
2. Nes kalbėjo jie: ne per šventes, kad kuomet nekiltų žmonių maištas.
3. Ir jam beesant Betanijoje Simono raupsuotojo namuose ir sėdint už stalo, atėjo moteriškė su alaba-

striniu indu tikros labai brangios nardo mosties; ir sudaužius alabastrinį indą, išliejo ant jo galvos.
4. O buvo tuli, kurie reiškia savo neužpakakdinimą: kam atsitiko tas mosties gaišinimas?
5. Juk galima buvo tą mostį parduoti už daugiaus negu tris šimtus denarų ir išdalinti (pinigus) neturtėliams! Ir jie piko ant jos.
6. Jezus gi tarė: leiskite ją! kam varginate ją? Ji padarė kaslink manęs gerą darbą.
7. Nes neturtėlius visuomet turite pas save, ir kada tik norite, visuomet galite jiems gerdaryti, mane gi ne visuomet turite.
8 Ji padarė ką pagalėjo, ji pasiskubino patepti mano kuną pakasimui.
9. Įštiesų sakau jums: kur tik bus skelbiama Evangelija per visą pasaulį, bus jos atminimui apsakyta, ką ir ji padarė.
10. Ir Judas Iskarijotas, vienas iš dvylikos, nuėjo pas vyriausius kunigus, idant jį išduotų jiems.
11. Tie gi užgirdę tai, apsidžiaugė ir prižadėjo jam duoti pinigų. Ir jis ieškojo, kaip patogiam laike išduoti jį.
12. Ir pirmoje neraugintos duonos šventės dienoje, kada piaudavo Velykų avinėlį, sako jam mokiniai jo: kur nori, kad nuėję pritaisytume, idant valgytumei Velykų avinėlį?
13. Ir nusiunčia du iš savo mokinių ir sako jiemdviem: eikita int miestą ir pasitiks judu žmogus, nešąs vandens ąsotį.
14. Sekkita jį, ir kur jis ieis, pasakykita namų valdytojui: Mokytojas liepia paklausti: kur yra mano užeigos vieta, kur su savo mokiniais valgyčiau Velykų avinėlį?
15. Ir jis parodys jumdviem didelę svetlyčią (ant belingio) prirengtą ir išklotą; ir tenai pritaisykita mums.
16. Ir išėję, mokiniai nuėjo int miestą ir atrado, kaip jiemdviem buvo pasakęs; ir pritaisė Velykų avinėlį.
17. Ir vakarui užstojus, ateina (Jezus) su dvylika.
18. Ir jiems besėdint už stalo ir bevalgant, tarė Jezus: ištiesų sakau jums: vienas iš jųsų, kurs valgo su manimi, išduos mane.
19. Jie pradėjo sėlvartuoti

ir kalbėti paskui kits-kitą:
juk ne aš?
20. Bet jis tarė jiems: vie-
nas iš dvylikos, kurs su
manimi dažo bliude.
21. Tiesa, žmogaus Sunus
nueina (miršta) kaip apie
jį parašyta, bet vargas tam
žmogui, per kurį žmogaus
Sunus išduodamas! Gerai
butų anam žmogui, jei jis
nebutų užgimęs.
22. Ir jiems bevalgant, ėmė
duoną ir, palaiminęs, laužė
ir davė jiems ir tarė: im-
kite, tai yra mano kunas.
23. Ir ėmęs kieliką ir pa-
dėkavojęs davė jiems; ir jie
visi gėrė iš jo.
24. Ir tarė jiems: tai ma-
no naujos sądaros kraujas,
praliejamas už daugelį.
25. Ištiesų sakau jums:
daugiaus nebegersiu nuo
vynmedžio vaisiaus iki anos
dienos, kada jį naują ger-
siu Dievo karalystėje.
26. Ir pagiedoję, išėjo int
Alyvų kalną.
27. Ir Jezus sako jiems:
jųs visi pasipiktinsite, nes
parašyta yra: užmušiu pie-
menį, ir avįs išklaidžios.
28. Bet prisikėlęs, pirm
jųsų nueisiu int Galilėją.
29. Petras gi tarė jam: jei
ir visi piktinsis, bet aš ne —;
30. Ir sako jam Jezus:
ištiesų sakau tau: šindiai,
šioje naktyje, pirm negu
gaidys du kartu sugiedos,
tris kartus manęs užsigįsi.
31. Bet jis stropiau kal-
bėjo: jei man reiktų su ta-
vimi numirti, neužsigįsiu
tavęs. Taippat kalbėjo ir
visi.
32. Ir ateina int vietą, va-
dinamą Getsėmanė, ir sako
savo mokiniams: sėskite
čia, ikikol aš pasimelsiu.
33. Ir ėmęs su savimi
Petrą, Jokubą ir Joną, pra-
dėjo bailėties ir nusiminti:
34. Ir tarė jiems: mano du-
šia sėlvartauja iki mirties;
pasilikite čia ir budėkite.
35. Ir paėjęs truputį int
pryšakį, puolė ant žemės ir
meldėsi, idant, jei galima,
praeitų jam pro šalį ga-
dynė.
36. Ir kalbėjo: Abba, Tėve,
vis tau galima; atatolink
nuo manęs tą kieliką; vie-
nok ne ko aš noriu, bet
ko tu (nori).
37. Ir atėjęs, atranda juos
miegančius; ir sako Petrui:
Simone, miegi? negalėjai
vienos valandos prabudėti?
38. Budėkite ir melskitės,
idant neįpultumėte pagun-
diman. Dvasia, gant no-
ringa, bet kunas silpnas.
39. Ir vėl atsitraukęs mel-

dėsi, atkartodamas tuos
pačius žodžius.
40. Ir vėl sugrįžęs, atrado
juos miegančius, nes jų
akįs buvo apsunkintos mie-
gu; ir nežinojo, ką jam at-
sakyti.
41. Ir sugrįžta trečią kartą
ir sako jiems: miegate vis
ir silsiate? išteks. Atėjo
valanda; štai žmogaus Su-
nus išduodamas nuodėm-
ninkų rankosna.
42. Kelkitės, eikime! štai,
atėjo mano išdavėjas.
43. Ir tuojaus, jam dar
bekalbant, pasirodžia nuo
vyriausiųjų kunigų, moky-
tųjų Rašte ir vyresniųjų
Judas, vienas iš dvylikos,
ir su juo minia su kardais
ir vėzdais.
44. O išdavėjas buvo jiems
davęs ženklą, kalbėdamas:
kurį aš pabučiuosiu, tas
yra; suėmę nuveskite drą-
siai.
45. Ir atėjęs ir tuojaus
prisiartinęs, tarė jam: Rabbi
(Mokytojau) ir pabučiavo jį.
46. Jie gi užpuolę ant jo
rankomis, suėmė jį.
47. O vienas, iš tenpat
stovinčių, ištraukęs kardą,
šėrė vyriausiojo kunigo tar-
ną ir nukirto jam ausį.
48. Ir Jezus atsiliepė ir
tarė jiems: išėjote kaip ant
plėšiko su kardais ir vėz-
dais, idant mane suimti?
49. Kasdien buvau pas jus
bažnyčioje, bemokindamas;
ir nesuėmėte manęs. Bet
raštai turi buti išpildyti.
50. Ir pametę jį, pabėgo
visi.
51. O sekė jį tulas jauni-
kaitis, apsiaustas drobiniu
rubu ant nuogo kuno.
52. Ir jie suėma jį, bet jis
pametęs rubą, nuogas pa-
bėgo.
53. Ir nuvedė Jezų pas
vyriausįjį kunigą; ir susi-
renka visi vyriausieji kuni-
gai, vyresnieji ir mokytieji
Rašte.
54. Ir Petras iš tolo sekė
jį iki vidaus vyriausiojo ku-
nigo namų: ir atsisėdo pas
tarnus ir šildėsi prie ug-
nies.
55. O vyriausieji kunigai
ir visas susirinkimas ieš-
kojo prieš Jezų liudyjimo,
idant jį užmušti, ir nerado.
56. Nes daug kas netei-
singai liudyjo prieš jį; ir
jų liudyjimai nebuvo vie-
nodi.
57. Ir tuli atsirado ir liu-
dyjo neteisingai prieš jį,
sakydami:
58. Męs girdėjome jį kal-
bant: aš sugriausiu šitą
rankomis padarytą bažny-

čią ir per tris dienas pastatysiu kitą, ne rankomis padarytą.
59. Ir tokiu budu jų liudyjimai dar nebuvo vienodi.
60. Ir atsistojęs int pryšakį vyriausis kunigas, paklausė Jezų, kalbėdamas: nieko neatsakai? ką šitie prieš tave liudyja?
61. Bet jis tylėjo ir nieko neatsakė. Ir vėl vyriausis kunigas klausė jį ir tarė jam: Ar esi Kristus pašlovintojo Sunus?
62. Jezus gi tarė: aš esu (tuo) ir išvysite žmogaus Sunų sėdintį po galybės dešinei ir ateinantį su dangaus debesimis.
63. O vyriausis kunigas perplėšęs savo rubus, tarė: kam mums bereikia liudytojų?
64. Girdėjote piktžodžiavimą? kaip jums regisi? Jie gi visi nusprendė, jį esant kaltą mirties.
65. Ir tuli pradėjo ant jo spiaudyti, uždengti jo veidą, kumščiais jį mušti ir kalbėti: pranašauk! o tarnai priėmė jį vėzdais.
66. O Petrui esant ant kiemo, ateina viena iš vyriausiojo kunigo tarnių;
67. Ir pamačius Petrą besišildantį ir pažvelgus int jį, sako: ir tu buvai su Jezu Nazarėnu.
68. Bet jis užsigynė, kalbėdamas: nei žinau nei suprantu, ką kalbi. Ir išėjo int prieškiemį; ir gaidys pragydo.
69. Ir tarnė pamačius jį, vėl pradėjo sakyti stovintiems tenai: šitas ar vienas iš jų.
70. Jis gi vėl užsigynė. Ir neužilgo stovintieji ten vėl sakė Petrui: ištikro esi vienas iš jų, nes esi Galilietis.
71. Bet jis pradėjo keiktiesi ir prisiekti: nepažįstu to žmogaus, apie kurį kalbate.
72. Ir tuojaus gaidys pragydo antrą kartą; ir atsiminė Petras žodį, kaip jam Jezus buvo pasakęs: pirm negu du kartu pragys gaidys, tris kartus užsigįsi manęs; ir atsiminęs verkė.

15. PERSKYRIMAS.

Ir tuojaus anksti pasiteiravę vyriausieji kunigai su vyresniaisiais ir mokytaisiais Rašte ir visas susirinkimas ir surišę Jezų, nuvedė ir perdavė Pilotui.
2. Ir paklausė jį Pilotas: ar esi žydų karalius. O jis

atsakydamas, tarė jam: tu
sakai [tiesą].
3. Ir vyriausieji kunigai
visaip skundė jį.
4. Pilotas gi vėl klausė jį:
nieko neatsakai? štai, kaip
jie tave kaltina!
5. O Jezus nieko daugiaus
nebeatsakė, taip kad Pilo-
tas stebėjosi.
6. Ant Velykų švenčių iš-
liuosuodavo vieną kalinį,
kurio prašydavo.
7. O buvo vienas vardu
Barabas, apkaltas su maiš-
tininkais, kurie per maištą
buvo padarę žmogžudystę.
8. Ir minia atėjus, pradėjo
prašyti tai, kaip jis jiems
darydavo.
9. Pilotas gi atsakė: no-
rite, paleisiu jums žydų ka-
ralių?
10. Nes jis persitikrino,
jog vyriausieji kunigai iš
pavydos išdavė jį.
11. O vyriausieji kunigai
pakurstė minią, kad jis ge-
riaus jiems Barabą palei-
stų.
12. Vėl atsakydamas Pilo-
tas kalbėjo jiems: tai sa-
kykite, ką daryti su taip
vadinamuoju žydų kara-
liumi?
13. Jie gi vėl rėkė: nu-
kryžiavok jį!
14. Bet Pilotas sakė jiems:
tai ką-gi blogo jis padarė?
O jie labjaus rėkė: nukry-
žiavok jį!
15. Pilotas, norėdamas,
miniai įtikti, paleidė jiems
Barabą, o Jezų, nuplakęs
rikštėmis, išdavė, idant bu-
tų nukryžiavotas.
16. O kareiviai išvedę jį
ant kiemo, int pretoriją
(valdono rumus), sušaukia
visą pulką
17. Ir apvelka jį purpuru;
ir, nupinę, uždeda jam erš-
kėčių vainiką.
18. Ir pradėjo jį sveikinti:
sveikas, žydų karaliau!
19. Ir mušė jį per galvą
nendre, spiaudė ant jo, ir
priklupdami atadavė jam
garbę.
20. Ir jį išjuokę, nuvilko
nuo jo purpurą, o apvilko
jo rubais. Ir išvedė jį,
idant nukryžiavoti.
21. O kryžių nešti pri-
vertė tulą praeivį Simoną
Kirenietį, einantį iš lauko,
Aleksandro ir Rufo tėvą.
22. Ir nuvedė jį int Gol-
gatos vietą, kas išversta
reiškia: lavonų kiaušių
[kaukolių] vieta.
23. Ir davė jam gerti vyną
sumaišytą su miru, bet jis
neprisiėmė.
24. Ir nukryžiavojo jį, o jo
rubus pasidalyjo, mesdami

dėl jų burtus, ką kam pa-
simti.
25. O buvo trečia valanda:
ir nukryžiavojo jį.
26. Ir buvo parašytas jo
kaltės užrašas: žydų kara-
lius.
27. Ir su juo nukryžiavojo
du galvžudžiu: vieną po de-
šinės, o kitą po jo kai-
rės.
29. Ir einantieji pro šalį
piktžodžiavo kraipydami
galvas ir kalbėdami jam:
tai tau, bažnyčios griovėjas
ir statytojas per tris dienas,
gelbėk pats save, nužengęs
nuo kryžiaus!
30. Panašiai ir vyriausieji
kunigai su mokytaisiais
Rašte juokdamiesi tarp sa-
vęs kalbėjo:
32. Kitus gelbėjo, pats sa-
vęs išgelbėti negali. Kri-
stus, Izraeliaus karalius,
tenužengia dabar nuo kry-
žiaus, kad męs matytume
ir įtikėtume. Ir draug su
juo nukryžiavotieji ar iš-
juokė jį.
33. Ir atėjus šeštai valan-
dai, radosi tamsybė ant vi-
sos žemės iki devintos va-
landos.
34. O devintoje valandoje
sušuko Jezus didžiu balsu:
ėloi, ėloi, lama sabachta-
nei? kas išversta reiškia:
Diev' mano, Diev' mano,
kodėl mane apleidei?
35. Ir užgirdę, kaikurie iš
tenpat stovinčių, tarė: Žir,
jis Eliją šaukia.
36. O tulas pribėgęs, pri-
mirkė kempinę uksosu, ir,
uždėjęs ant nendrės, davė
jam gerti, kalbėdamas: pa-
laukit, pažiurėsime, ar ateis
Elijas jį nuimti.
37. Bet Jezus, sušukęs di-
džiu balsu, numirė.
38. Ir bažnyčios uždanga
perpus perplyšo nuo vir-
šaus iki apačios.
39. O pamatęs šimtininkas,
kurs ties juo stovėjo, jog
taip numirė, tarė: tas žmo-
gus buvo tikrai Dievo Sunus.
40. Ir buvo moteriškės, ku-
rios nuo tolo žiurėjo; tarp
jų buvo Marija Magdalena ir
Marija Jokubo jaunesniojo
ir Jozėto motina ir Saliomė,
41. Kurios sekiojo jį ir
tarnavo jam, kada jis buvo
Galilėjoje; ir daug kitų, ku-
rios su juo buvo atėję int
Jeruzolimą.
42. Ir kad jau užstojo va-
karas — nes buvo prisitai-
symo diena tai yra diena
prieš subatą —
43. Atėjo Juozapas iš Ari-
matėjos, garbingas rėdos-
teismo naris, kurs ir pats
laukė Dievo karalystės, ir

išsidrįso, įėjęs pas Pilotą, prašyti Jezaus kuno.
44. Pilotas gi nusistebėjo, kad jis jau numiręs, ir pašaukęs šimtininką, išklausė jį, ar seniai numirė.
45. Ir dažinojęs nuo šimtininko, atadavė Juozapui lavoną.
46. O jis, nupirkęs drobės ir nuėmęs jį, įvynioja paklodėn ir padėjo jį kape, kurs buvo iškaltas uoloje; ir priritė akmenį prie kapo angos.
47. O Marija Magdalena ir Marija Jozėto motina, žiurėjo, kur jis buvo padėtas.

16. PERSKYRIMAS.

Ir subatai praėjus, Marija Magdalena ir Marija, Jokubo motina ir Saliomė nupirko kvepalų, idant nuėję pateptų jį.
2. O labai anksti rytą, pirmoje dienoje po subatos; saulei tekant, ateina pas kapą;
3. Ir kalbėjo tarp savęs, kas nuris mums akmenį nuo kapo angos?
4. Ir pažiurėję, išvysta, jog akmuo nuristas, nes buvo labai didelis.
5. O įėję kapan, pamatė baltu rubu apvilktą jaunikaitį, sėdintį po dešinės, ir nusigando.
6. Bet jis tarė joms: nenusigąskite! jieškote Jezaus Nazarėno, nukryžiavotojo; prisikėlė: nėra jo čia; štai, ta vieta, kur jį buvo padėję.
7. Bet eikite ir pasakykite jo mokiniams ir Petrui, jog pirm jųsų nueis int Galilėją; tenai pamatysite jį, kaip jums pasakė.
8. Ir jos išėję, bėgo nuo kapo, nes jas perėmė širpas ir išgąstis; ir niekam nieko nepasakė, nes bijojo.
9. Ir prisikėlęs anksti rytą, pirmoje dienoje po subatos, pasirodė pirm Marijai Magdalenai, iš kurios buvo išvaręs septynias dvasias.
10. Ta nuėjus, pranešė jo mokiniams, kurie buvo nuliudę ir verkė.
11. Ir nors anie užgirdo, jog gyvas ir jos regėtas, netikėjo.
12. O po to pasirodė kitam paveiksle dviem iš jų einantiem, bekeliaunant jiems int lauką.
13. Ir juodu nuėję, pranešė kitiems. Tie ir jiemdviem netikėjo.
14. Paskiaus pasirodė patiems vienuolikai, kada jie

sėdėjo už stalo, ir barė už
jų netikėjimą ir širdies kie-
tumą, jog netikėjo tiems,
kurie jį regėjo iš numirusių
prisikėlusį.
15. Ir tarė jiems: eidami
per visą pasaulį, apsaky-
kite Evangeliją visam su-
tvėrimui.
16. Kas įtikėjo ir buvo ap-
krikštytas, bus išganytas.
Bet kas neįtikėjo, bus pra-
žudytas.
17. Tikinčiuosius seks to-
kie stebuklai: mano var-
dan išvarys dvasias, kalbės
naujais liežuviais.
18. Rankomis ims gyvates
[anges]; ir jei gers ką mir-
tino, nekenks; ant sergan-
čių uždės rankas; ir jie
pasveiks.
19. Ir taip, Viešpats, pa-
kalbėjęs su jais, buvo pa-
imtas int dangų ir atsisėdo
po Dievo dešinės.
20. Jie gi išėję, skelbė vi-
sur, Viešpačiui padedant ir
žodį stiprinant sekančiais
(juos) stebuklais.

